

Mennesker, og som ogsaa selv mene, at de yde rimelige Summer, skønt det viser sig, at i deres Nabokommune faa Folk, som ere aldeles ligestillede med deres fattige, dobbelt saa meget. Jeg kan ogsaa erindre, at i 1893, da der var indbragt et Forslag om Ændringer i Alderdomsunderstøttelsesloven, fik en Udtalelse fra det daværende Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm) om, at mange Sogneraad havde indført et Kniberisystem ved deres Understøttelser, et andet Medlem i Salen, som, saa vidt jeg kan se, ikke er til Stede, hvorfor jeg ikke skal nævne ham, til at fremkomme med den Bemærkning, at efter de Erfaringer, han havde fra sin egen Kommune, tog han sig ikke de Udtalelser nær, der vare fremkomne fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds. Jeg maatte altsaa gaa ud fra, at dette ærede Medlem mente, at der i hans Kommune ydedes rimelige Summer til de fattige, men da jeg netop havde Oplysninger om, at de Summer, der ydedes i denne Kommune, ikke i Gennemsnit vare 50 Kr. aarlig til hver, antager jeg nok, de fleste ville indrømme, at det var urimelig lave Summer. Og naar nu det ærede Medlem, som er bekendt for at være en velvillig og rettænkende Mand, mener, at det er en rimelig Understøttelse, hvor langt tror man saa ikke, de Kommuner komme ned med deres Understøttelser, som have mindre humane Sogneraad?

Efter de Grunde, jeg her har anført, mener jeg, at vi maa bort fra dette Skøn og ind paa mere faste Regler, og det Forslag, som nu er fremme, vil dog gøre nogen Forandring i saa Henseende. Efter den udførlige Omtale, det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Knudsen) gav de enkelte Paragraffer, skal jeg ikke komme videre ind paa dem. Jeg skal dog udtale, at det absolut er rigtigt, at Bestemmelsen i § 2 om, at de gamle skulle have holdt sig uden for Fattigvæsenet i 10 Aar for at erholde Alderdomsunderstøttelse, bliver forandret hen til, at det kun bliver 5 Aar. Efter den nuværende Lov skulle de, for at faa Understøttelse, naar de ere 60 Aar, have holdt sig uden for Fattigvæsenet, fra de vare 50 Aar, og jeg antager, de fleste ville indrømme, at Tiden omkring de 50 Aar for de gamle, særlig for de daarligst stillede, er den Tid, hvor de have værst ved at klare sig uden Hjælp. De have i Reglen ved denne Tid endnu nogle uforsørgede Børn, og Arbejdseyen er begyndt at svækkes, og Fortjenesten derfor mindre. Med Hensyn til Bestem-

melsen om, at den Fattighjælp, som enten er tilbagebetalt eller eftergivet, ikke skal have Indflydelse paa, om den gamle kan komme ind under Alderdomsunderstøttelsesloven, mener jeg, det var en stor Urimelighed, at man forkastede det Ændringsforslag, der i sin Tid var fremme om at faa en saadan Bestemmelse indsat i Loven af 1891. Lad os tænke os, at en Arbejder paa 59 Aar bliver syg eller faar Sygdom i sin Familie, f. Eks. hans Kone, saa at han ikke kan gaa paa Arbejde, det kan være, at Sygdommen bliver ved saa længe, at den private Godgørenhed, som heldigvis gerne træder til i saa Tilfælde, ikke kan holde ud med Sygdommen. Han bliver derfor nødt til at gaa til Kommunen og anmode om at faa nogen Hjælp, og han faar maaske en 10—20 eller 30 Kr. Saa snart Manden er kommen til at arbejde igen og han har fortjent noget, gaar han hen og betaler Kommunen disse Penge tilbage. Er det saa ikke en Urimelighed, naar han næste Aar kommer og beder om at komme ind under Alderdomsunderstøttelsesloven, at Sogneraadet skal sige: Nej, du har faaet Hjælp af Fattigvæsenet, og efter Loven kunne vi ikke give dig noget, inden der er gaaet 10 Aar. Hvis den Mand i Stedet for at gaa til Sogneraadet og bede om Pengene, var gaaet til Kommunens Kasse og havde taget dem der, kunde han være kommet ind under Alderdomsforsørgelsen før nu, thi da kunde han nemlig have faaet Æresoprejsning efter 5 Aar. Jeg mener derfor, at vi skulle bort fra denne Bestemmelse, om at eftergivet eller tilbagebetalt Fattighjælp forhindrer Alderdomshjælp.

I § 6 er der indført nogle Regler, som dog efter min Mening burde være anderledes. Det er nemlig, saadan som jeg forstaa det, overladt til Sogneraadene at skønne og vælge imellem de forskellige Summer, der ere foreslaaede, medens jeg mener, at der burde være bestemte Minimalsummer, som Sogneraadene i det mindste skulle yde, men herom kan der jo forhandles i et eventuelt Udvalg. De andre Forandringer i § 6, særlig Bestemmelsen i sidste Stykke, om at de Indtægter, den søgende maatte have, saasom Livrente, Legat, Pension eller lignende inden for et Beløb af 60 Kr. aarlig, lades ude af Betragtning ved Bedømmelsen af vedkommendes Trang, er fuldkommen rigtig. Men der burde tilføjes: eller Kapital omsat i Livrente. Vi have flere Eksempler paa, at en gammel Mand, der har nogle faa Hundrede Kroner, har henvendt sig til